

Den poradce rané péče

Jak vypadá den sociálního pracovníka rané péče? O to se s námi podělí vedoucí této služby Míša Svobodová.

Představte si den plný malých událostí, kdy se z plačtivého batolete stane zvědavý objevitel, nebo kdy rodiče, kteří si nevěděli rady, najednou řeknou: „Aha, tak tohle funguje!“ Můj den jako sociálního pracovníka rané péče je různorodý, ale vždycky o jednom – pomoci dětem a jejich rodinám najít cestu.

Ráno: Plánování a start

Začínám kolem osmé – projdu si plán, koho navštívím, a připravím pomůcky: třeba kostky na hru, obrázkové kartičky nebo tipy pro rodiče na uspávání. Každá rodina je jiná, tak si chystám, co by mohlo sedět zrovna jim.

Dopoledne: Návštěvy rodin

Jedu za první rodinou – třeba za maminkou dvouleté holčičky, která ještě nemluví. Sedneme si na koberec, hrajeme si a já ukazuju, jak ji jednoduché hry mohou rozmluvit. Nebo jdu za tatínkem, jehož syn s postižením začíná zkoušet první krůčky – hledáme spolu, jak ho podpořit, aby se nebál. Není to jen o dětech, ale i o tom, dodat rodičům sebevědomí.

Poledne: Papíry a káva

Mezi návštěvami si najdu chvíli na kafe (pokud si ho nedám s rodičem během dopolední konzultace v rámci rozhovoru) a zapisuji, co jsme s rodinami probrali. Plánuji další kroky – třeba domluvit logopeda nebo jen pochválit rodiče, jak skvěle si vedou. Papírování není moje nejoblíbenější část, ale je to důležité, aby podpora pokračovala hladce.

Odpoledne: Setkání a nové výzvy

Někdy mám setkání s kolegy – sdělíme, co funguje, a řešíme třeba rodinu, která se bojí o službě říct sousedům. Jindy jdu na další návštěvu – třeba k rodičům, kteří neví, jak zvládnout synovy záchvaty vzteku. Hledáme triky, zkoušíme, smějeme se i nad tím, co nevyjde hned.

Večer: Odpočinek s pocitem smyslu

Domů jdu unavená, ale spokojená. Dneska třeba dvouletý kluk poprvé řekl „bác“, nebo rodiče pochopili, že nejsou sami. Není to práce o velkých gestech, ale o drobných posunech, které mi dávají smysl.